

Tiểu Thư, Thiếu Gia Không Ở Nhà

Contents

Tiểu Thư, Thiếu Gia Không Ở Nhà	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4
6. Chương 6	4
7. Chương 7	5
8. Chương 8	7
9. Chương 9	8
10. Chương 10	10
11. Chương 11	10
12. Chương 12	12
13. Chương 13	13
14. Chương 14	14
15. Chương 15	16
16. Chương 16	17
17. Chương 17	18
18. Chương 18	19

Tiểu Thư, Thiếu Gia Không Ở Nhà



Giới thiệu

Converter: Nothing_nhhEditor: TichnhatĐây là một câu chuyện trong tập truyện “Phong Hoa Tuyết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-thieu-gia-khong-o-nha>

1. Chương 1

Vừa tỉnh lại, Thúy nhi liền vội vàng thông báo cho ta hai sự kiện.

Thứ nhất: “Tiểu thư, hiện tại mặt trời đã lên đến trên đầu, chúc mừng cô lại vì Tăng gia bớt đi một phần lương thực.”

Giọng điệu của nàng âm dương quái khí, lợn chết không sợ nước sôi bị ta liếc mắt xem thường.

Thứ hai: “Tiểu thư, thiếu gia không có ở nhà! Sáng sớm hôm nay hắn đã đi ra ngoài!”

Ta lập tức xốc chăn nhảy xuống giường, vừa mang giày vừa oán trách Thúy nhi: “Hắn không có ở nhà? ! Vậy sao ngươi không chịu gọi ta dậy sớm một chút chứ!”

Lần này đến phiên Thúy nhi trợn mắt nhìn ta.

Nha đầu kia để cho ta yêu thích đó là, chủ tử đối với nàng làm cái gì, nàng liền cũng dám đối với chủ tử làm cái đó, một chút cũng không sợ rằng sẽ có một ngày chủ tử của nàng đem nàng quăng vào chuồng heo cùng đám lợn chết ở chung cùng nhau tắm nước sôi.

“Ta thật ra rất muốn gọi cô dậy nha! Nhưng không phải cô không biết, khuôn mặt ngủ như lợn chết của cô, cho dù ta có tát nước sôi lên người cô thì cô cũng chưa chắc đã tỉnh!”

...

Nha đầu kia có phải đã từng ăn qua con giun trong bụng ta rồi hay không? Ngay cả chiêu số của ta cũng có thể khám phá, lý nào lại như thế được!

Ta tặng cho nàng một cái liếc mắt xem thường: “Đừng nhiều lời như vậy, quả thực là lãng phí thời gian! Ta rửa mặt, người đi nhà bếp lấy chút đồ ăn, độn chặt bụng rồi chúng ta nhanh chân chạy ra phủ đi chơi một chút mới là chính sự!”

Thúy nhi trả lại ánh mắt xem thường cho ta, sau đó mới xoay người chạy vào nhà bếp.

Ta run run. Thật không biết đôi chủ tớ chúng ta cứ thay nhau trợn mắt hoài như vậy liệu có thành người mù hay không.

2. Chương 2

Ta gọi là Tăng Ly, Tăng là cái họ phú giáp thiên hạ kia, Ly là cự ly, xem như Tăng gia tam tiểu thư.

Vì sao là “xem như”? Rất đơn giản, bởi vì mẹ ta tuy là vợ thứ năm của Tăng lão gia tử đã mất, nhưng ta lại không phải con gái ruột của Tăng lão gia tử — mẹ ta là mang theo ta gả tiến vào Tăng gia. Ta đương nhiên là có cha ruột, là một tú tài không có việc làm đàng hoàng, tay không thể nhắc vai không thể nâng còn không chăm lo đọc sách, học người ta bài bạc thua đến phải bán nhà, ngay tại lúc hắn đang do dự có nên bán vợ bán con hay không, mẹ ta được trưởng lão trong tộc chủ trì công đạo, cùng cha ruột ta cùng cách (ly hôn).

Sau lại, mẹ ta dựa vào nhan sắc của mình, không cần thận mê đảo người qua đường là Tăng lão gia tử, Tăng lão gia tử vì muốn có được lòng của mẹ ta, đã trịnh trọng đồng ý sẽ xem ta như con ruột của mình. Dưới sự cam đoan của Tăng lão gia tử cùng thế công hung mãnh của hoàng kim đổi hoa tươi đổi mứt quả đổi lăng la đổi tơ lụa, mẹ ta rất nhanh bị chiếm đóng.

Vì thế nàng mang theo con riêng là ta gả vào Tăng gia, làm vợ út của Tăng lão gia tử.

Có lẽ nét đẹp nông dân chất phác của mẹ ta được Tăng lão gia tử nhìn ra, cho nên đến tận hai năm sau khi cưới mẹ ta về hắn vẫn không nạp thêm thiếp, có thể nói hắn đối với mẹ ta là sủng đến tận trời.

Mà đứa con riêng là ta, nữ bằng mẫu quý, cũng trải qua cuộc sống rất tiêu dao khoái hoạt.

3. Chương 3

Ở Tăng gia, cho tới bây giờ ta muốn ngủ bao lâu thì ngủ bấy lâu, ai cũng không dám nhiều lời nửa câu. Ai nhiều lời ta liền trưng bộ dáng nhu nhược cho kẻ đó xem, dùng sức ho khan cổ họng, làm bộ như sắp ngã bệnh. Bộ dạng ta như vậy mẹ ta làm sao chịu nổi. Mặc dù ta là giả bộ yếu đuối, nhưng đối với mẹ ta đó lại là thực sự, ta bên này vừa ho, bên đó mẹ ta liền đau lòng muốn học máu. Nàng vừa muốn học máu, Tăng lão gia tử giống như bị người ta đem tâm can đi cầu xé, đau không chịu nổi. Một vòng chịu tội xuống dưới, cuối cùng người kêu khổ luôn là Tăng lão gia tử. Cho nên cuối cùng, ai cũng không dám quản ta, ta thành Tăng gia tối vô pháp vô thiên đã man thiên kim. Bất quá các nàng thường vụng trộm tỉnh lược gọi ta là dã thiên kim, có người cá biệt còn trực tiếp bảo ta là dã loại.

Ta cũng chẳng để ý lắm, chỉ ở trước mặt Tăng gia lão gia tử vô tâm lỗ miệng nói ra, ai biết lão đại Tăng gia lại không vui đâu, đem những người nói lên sau lưng ta đuổi hết ra phủ, làm ta cảm thấy thật ngượng ngùng, ha ha ha ha...

Sau này, Tăng gia tử qua đời. Ta đã cho rằng những ngày tuyệt vời cuối cùng cũng hết. Ai ngờ Tăng gia tử thật đúng là người đàn ông có tình tốt nhất trên thế gian, hần cư nhiên lập di chúc nói, trừ phi người thừa kế của hần, Tăng gia đại thiếu gia Tăng Nhan đối xử tử tế mẹ con chúng ta, nếu không ta có quyền đem Tăng gia hết thảy đốt sạch mà không cần chịu trách nhiệm trước pháp luật — trên di chúc hần còn cùng huyện lão thái gia thảo luận rất cặn kẽ rõ ràng.

Vì thế những ngày ta ở Tăng gia, tuy rằng phải bớt phóng túng một chút, nhưng cũng không đến mức trở nên bi thảm.

4. Chương 4

Nói về người thừa kế của Tăng gia tử, Tăng gia đại thiếu gia Tăng Nhan, ta liền nhin không được run lên.

Người mà ta phải gọi là đại ca này, bởi vì bộ dạng rất tuấn tú, bị đám khuê tú ở Vệ thành nhất trí phong làm Vệ thành đệ nhất mỹ nam — đây là danh hiệu khiến người ta có bao nhiêu rét lạnh a...

Bất quá hần thực sự rất đẹp trai, ít nhất trong số những người ta gặp qua, hần là đẹp nhất.

Nhưng mà đẹp mặt thì có ích lợi gì? Lúc hần nhìn đến ta, nét mặt lúc nào cũng lạnh như băng, biểu cảm vô cùng căm ghét, thực khiến ta muốn ho khan muốn học máu muốn giả bệnh liệt giường để khỏi gặp mặt hần.

Không phải đối với ai hần cũng lạnh lùng như vậy, đối với người khác hần rất ôn hòa nhã nhặn, chỉ có đối với ta, hần mới trưng ra cái bộ dáng làm như ta thiếu nợ hần mấy lượng bạc không chịu trả vậy, thực đáng giận.

Ta chẳng phải là kẻ muội sao! Nhưng kẻ muội cũng là muội nha, hần đâu cần bên nặng bên nhẹ như vậy chứ...

Có một lần ta vụng trộm uống chút rượu, mượn rượu chạy tới gặp hần ý đồ cùng hần hòa bình đàm phán một chút, ta rất muốn thành thật nói với hần, làm người cần phải giống như cha hần vậy, phải có một tấm lòng rộng lượng, có thể thương con người khác như con mình thì nên thương, yêu em gái người khác như yêu em gái mình thì nên yêu.

Nhưng mà hần chỉ đáp trả ta một câu: “Người không phải muối của ta.”

Ta lúc ấy liền không vui, ta nói: “Ta là người muối!”

Hần nói: “Không phải.”

Ta nói: “Phải!”

Hần nói: “Phải cái gì?”

Ta nói: “Người muối*!”

Hần nói: “Con gái nói chuyện không cần thô tục như vậy.”

Sau đó xoay người bỏ đi .

Bỏ lại ta – một kẻ say rượu – đứng thối gió đêm không ngừng run rẩy.

MD, ta thô tục chỗ nào chứ? !

Chú thích:

* Tiếng lóng thường được cư dân mạng TQ sử dụng, có khi mang ý nghĩa đùa cợt cũng có khi mang hàm ý xúc phạm.

5. Chương 5

Trước kia lúc Tăng lão gia tử còn sống, ta không có gì làm liền cái nam trang trốn ra phủ đi chơi khắp nơi, cũng chẳng có gì ghê gớm, Tăng lão gia tử luôn mở một con mắt nhắm một con mắt.

Nhưng từ ngày hần chết đi, Tăng đại thiếu gia làm chủ, ta không được tốt mệnh như vậy.

Chỉ cần hần ở nhà, ta không có cơ hội thành công chuồn ra ngoài đi chơi. Cái tên đại thiếu gia biến thái kia, thật không hiểu hần có phải là ăn no không chuyện gì làm hay không, đến cả hai bên lỗ chó đều bày cơ sở ngầm, mấy lần ta thử chui ra ngoài hít thở không khí trong lành đều bị hần đương trường bắt sống.

Ta tức giận đến mức từng ở trước mặt của hần chỉ thiên hung tàn thề: nếu để cho ta phát hiện là ai cáo mật, ta nhất định sẽ lột da róc xương xẻ thịt kẻ đó! lacduongtichnhat.wordpress.com/

Đối mặt với sự giận dữ của ta Tăng đại thiếu gia gia vô cùng bình tĩnh. Hần sai người dắt lại đây rất nhiều con Vượng Tài, nhẹ nhàng nói với ta: “Tăng Ly, nhiều kẻ mật báo như vậy, người muốn bắt đầu ăn từ tên nào? Cứ việc thẳng tay chọn, ăn không hết ta sẽ giúp người!”

Đối mặt với một đám súc sinh chỉ biết hỗn hển thối lại vô cùng hung hãn dũng mãnh, ta không tự chủ được run lên, cuối cùng chỉ mắng ra một câu: “Chó săn!”

6. Chương 6

Từ đó về sau nếu ta muốn chuồn ra phủ đi chơi thì chỉ có thừa dịp lúc Tăng đại thiếu gia không có ở nhà mà thôi, nhưng lại phải chắc chắn không để hần phát hiện. Nếu không sau khi hần trở về phát hiện ra ta chuồn đi, sẽ tìm cách để mẹ ta đi miếu chùa dâng hương tạ thần vài ngày không trở về, mà trong mấy ngày này ta không còn chỗ nào dựa vào chỉ có thể ngoan ngoãn chịu phạt.

Phương thức trách phạt của hắn cũng rất cầm thú, đem ta nhốt chung lại cùng hắn, buộc ta... nhìn hắn ăn cơm! Tất cả đều là những món quý hiếm, thịt cá sơn trân hải vị! Nhiều đồ ăn ngon như vậy, hắn thì ăn, mà ta, ta chỉ có thể nhìn hắn ăn, một miếng cũng không ăn được! !

Ta bị hắn hành hạ như vậy vừa đói lại vừa thèm, mấy ngày liên tục thực sự muốn nổi điên.

Hắn đem ta nhốt quả thực vô cùng kín kẽ, ngăn chặn tất cả những gì có thể ăn mà Thúy nhi viện trợ cho ta.

Có một lần vì quá thèm ăn, ta liền dũng cảm nhảy lên bàn ăn, chỉ vào chóp mũi của hắn hỏi hắn, đối với em gái ruột của mình hắn có phải cũng tàn ác như vậy hay không?

Hắn nói: “Các nàng không giống như người không biết nghe lời luôn tìm cách trốn đi chơi như vậy, ta vì sao phải làm vậy với các nàng.”

Ta nói: “Nhưng các nàng không phải không muốn đi ra ngoài, chẳng qua là vì các nàng sợ người!”

Hắn nói: “Ai sợ ta?”

Ta nói: “Người muối!”

Hắn nói: “Tằng Ly, ta đã nói với người rất nhiều lần, nữ hài tử không thể thô lỗ như vậy.”

Ta run run, cuồng loạn hỏi hắn: “Ta rốt cuộc thô lỗ chỗ nào?”

Hắn nói: “Không phải người rất thường chuẩn đi sao, sao lại không biết hai chữ người muối đã trở thành câu chửi người đang rất phổ biến chứ?”

!!!!!!

Ta thật sự là không biết a, người muối! !

Còn nữa, đại ca, ta với người là đang thảo luận không phải là đang chửi nhau a, người muối! !

Ta đang hỏi người có phải cũng đối với em gái người tàn nhẫn như vậy hay không a, người muối! !

Chỉ cho nhìn không cho ăn như vậy ta thèm quá sẽ mất đi lý trí sẽ tấn công người a, người muối! !

Mà ta cũng thật sự run run nhảy xổ vào trên người hắn a! Tằng Nhan, người muối...

Ta xô ngã hắn, cười ở trên người hắn, nắm vạt áo của hắn giật mạnh, ta đối với hắn phát ra phần nộ tận đáy lòng gầm lên giận dữ: “Đại ca, ta đói, ta muốn ăn cơm a!”

Không biết có phải hắn bị ta đè ép đến thở không nổi hay không, mặt lập tức chuyển sang đỏ bừng. Hắn quay mặt nhìn sang chỗ khác, ho khan một tiếng, sau đó quay lại làm ra bộ dáng thực bình tĩnh hỏi ta: “Đói còn có thể có nhiều sức đến như vậy sao? Người xác định người muốn ăn cơm là vì đói chứ không phải vì thèm sao?”

Ta: “...”

Tằng Nhan, người muối a! ! Ta chính là thèm thì làm sao! Làm sao! Làm sao! !

7. Chương 7

Sau khi ăn qua loa vài thứ, ta cùng Thúy nhi mặc vào nam trang, chuẩn êm ra phủ. Lúc đi ta còn không quên từ trong phòng Tằng Nhan chôm theo cây quạt.

Thúy nhi đối với hành động của ta trợn mắt tỏ vẻ khinh thường hỏi: “Tiểu thư, không phải cứ lấy ra cây quạt là có thể quạt ra sự phong lưu phóng khoáng! Trời lạnh, coi chừng cảm mạo a!”

Ta dùng cây gỗ thật mạnh vào đầu nàg, “Ta xin người, có thể bớt xoi mói ta một chút hay không? Không thấy ngực ta ngày càng to ra sao? Ta lấy cây quạt là vì che ngực lại được chưa!” Ta nhìn nàg ưỡn ngực nói.

Thật sự là phiền toái. Không biết có phải năm nay ăn bánh bao nhiều hơn năm ngoái hay không, từ đầu năm ngực của ta liền bắt đầu sưng đau, càng đau càng to ra... Trước kia dùng vải trắng buộc ngực lại cũng không cảm thấy khốn khổ như vậy, nhưng hiện tại chỉ cần hơi xiết một chút, trong lòng ta liền đau đớn muốn chửi Tăng Nhan một tiếng “Người muội”.

Kỳ thật nếu ta không gặp được nhị muội của Tăng Nhan, không có nghe nàg hồ ngôn loạn ngữ, có thể ngực của ta hôm nay có thể an phận giấu ở bên trong rồi.

Đều do Tăng Nhan người muội!

Ngày đó, ta cảm thấy ngực hơi sưng, bỏ chạy đến hỏi mẹ tại sao lại như thế. Mẹ nói: “Ly nhi đừng buồn, ngực của con là đang phát triển, đây là may mắn của con, phúc khí này không phải ai cũng có! Về sau, ... của con chắc chắn sẽ rất thích!”

Ta hỏi: “... , là cái gì?”

Mặt mẹ ta tự nhiên đỏ hồng: “Chính là tương lai của con, ưm...”

Ta hỏi: “Cái gì là tương lai của con, ưm?”

Mẹ hờn dỗi ta: “Đứa nhỏ này, tại sao lại truy tận gốc rễ như vậy chứ! Thật sự là không biết xấu hổ!”

Ta: “...”

Ta như thế nào không biết xấu hổ? Ta hỏi cái gì? Từ đầu tới đuôi đều là mẹ ngài lão nhân gia một mình miên mang tự nói mà...

Sau khi rời khỏi phòng mẹ, ta gặp phải Tăng Nhị Muội. Ta liền hỏi nàg: “Mẹ người có từng nói với người như vậy hay không: Nhị Muội đừng buồn, ngực của con là đang phát triển, đây là may mắn của con, phúc khí này không phải ai cũng có! Về sau, ... của con chắc chắn sẽ rất thích!”

Tăng Nhị Muội lạnh nhạt hỏi ta: “Người đang muốn khoe khoang với ta sao?”

Ta nói: “Ta chỉ là muốn biết, ... , là chỉ cái gì.”

Tăng Nhị Muội nói: “Ta không biết, người có thể hỏi mẹ người.”

Ta thực bình tĩnh nói với nàg: “Mẹ ta nói: Ly nhi đừng buồn, ngực của con là đang phát triển, đây là may mắn của con, phúc khí này không phải ai cũng có! Về sau, ... của con chắc chắn sẽ rất thích!”

Khóe mắt Tăng Nhị Muội có chút giật giật: “Người quả nhiên là đang khoe khoang!”

Ta có chút hồ đồ: “Đây là chuyện tốt sao?”

Tăng Nhị Muội hừ lạnh: “Không phải sao?”

Ta nghi hoặc: “Thật không?”

Tăng Nhị Muội trợn mắt: “Nếu sợ là chuyện xấu thì đề nó lại là được rồi!”

Ta khiêm tốn thỉnh giáo: “Như thế nào đề?”

Tăng Nhị Muội không kiên nhẫn: “Dùng hai tay đề!”

Vì thế mỗi đêm trước khi ngủ ta đều ở trên giường cố gắng lấy tay ép ngực mình lại.

Nhưng ai biết đâu, mấy tháng sau, chúng nó giống như lớn hơn nữa...

Đến mười lăm tháng tám, ta chưa kịp may bộ đồ mới, mặc lại quần áo cũ năm ngoái cùng người trong Tăng gia vào đình ngắm trăng.

Ngày đó ta thật sự ăn rất ít, bởi vì cảm thấy ngực rất khó chịu, cứ nghèn nghẹn rất không thoải mái.

Ngày hôm sau đại nương chuyên may quần áo trong nhà liền đến.

Ta hỏi nhỏ đại nương: “Có phải mẹ ta gọi bà tới hay không?”

Đại nương lại lắc đầu: “Không phải! Là đại thiếu gia bảo tiểu nhân tới!” Nàng một bên đo bộ ngực của ta, một bên cười tủm tỉm nói, “Đại thiếu gia thật sự là cẩn thận, tam tiểu thư đúng là nên đổi một bộ đồ mới rồi!”

Đại nương đi rồi, ta nghĩ lại, cảm thấy hẳn là phải đi cảm ơn Tăng Nhan, vì thế đi tìm hắn.

Ta nói: “Cám ơn.”

Hắn hỏi ta: “Cảm ơn cái gì?”

Ta nói: “Người gọi người tới giúp ta may quần áo mới.”

Hắn nói: “A.”

Sau đó lặng im một chút.

Sau đó hắn còn nói: “Không cần cảm tạ. Ta chẳng qua là sợ người ghen chết thôi.”

Ta: “...”

Ta cũng lặng im một chút.

Sau đó ta nói: “Tăng Nhan, người muội!”

8. Chương 8

Đi ở trên đường, ta thụt vai thấp giọng, mở cây quạt ra phe phẩy che ở trước ngực, hỏi Thúy nhi: “Còn có thể nhìn ra chỗ này so với chỗ khác cao hơn một chút không?”

Thúy nhi rầm rì một tiếng: “Ngay mặt, không thể; bên cạnh, có thể!”

Vì thế ta vội vàng kéo Thúy nhi che bên cạnh ta, dắt theo nàng bám sát vách tường mà đi...

Hai bên đều có che chắn, lúc này đảm bảo là không bị phát hiện rồi chứ!

Lúc đắc ý đi qua tữu lâu lớn nhất trong thành, ta bỗng nhiên cảm thấy trên đầu có cái gì rơi trúng.

Đau thì cũng chẳng đau gì, chỉ có cảm giác hoa bay đầy trời thôi...

Thúy nhi khoát tay, giúp ta phủi này nọ trên đầu, sau đó đưa tới trước mặt ta, vô cùng kích động kêu: “Tiểu thư, xem! Là vỏ hạt dưa!”

Ta tức thì nổi giận!

Vỏ hạt dưa bay trên trời, không sao; rớt trúng đầu ta, cũng không sao; mấu chốt là, vỏ hạt dưa còn ướt ướt! Thứ này rớt lên đầu khiến ta cảm thấy rất ghê tởm a! ! !

Ta lập tức ngẩng đầu chống nạnh hướng về phía trước rống lên: “Ai? Là ai ném vỏ hạt dưa?”

Lầu hai có một công tử ca nhô đầu ra, nhìn thấy ta hai mắt liền híp lại cười hì hì: “A? Đây là tiểu thư nhà ai giả trai vậy?”

Ta giật mình, quay đầu hỏi Thúy nhi: “Hắn có thể nhìn ra chân thân của ta sao?”

Thúy nhi trợn mắt: “Tiểu thư ta van cầu cô, cô chống nạnh ưỡng ngực như vậy, chỗ đó của cô thực là cao như núi, chỉ có người mù mới nhìn không ra cô là con gái thôi!”

Ta lập tức rụt thân. Lại ngẩng đầu, ta tức giận nói với vị công tử kia: “Ê ! Người nhà con cái nhà ai? Người lớn nhà người không dạy cho người là người có văn hóa ăn hạt dưa thì không được phun lung tung sao!”

Công tử kia ghé vào cửa sổ, cột nhả hỏi lại ta: “Vậy còn người là con cái nhà ai? Người lớn nhà người không có dạy cho người tiểu thư khuê các là không thể giả nam nhân đi rêu rao khắp nơi sao?”

Ta có lòng tốt nhắc nhở hân: “Ê ! Ta hỏi người trước nha!”

Hân đáp: “Được rồi, ta là nhị công tử của thượng thư phủ. Tới phiên người!”

Ta suy nghĩ một chút, nếu hân xếp thứ hai, vậy ta cũng xếp thứ hai, đã cùng là thứ hai thì sẽ dễ dàng nói chuyện trao đổi hơn.

Vì thế ta thông dong nói cho hân: “Ta là thủ phủ Tăng gia nhị tiểu thư.”

Hân “A” một tiếng thật dài, xoay người nhìn vào trong cửa sổ, lại quay lại ra, thăm dò hỏi ta: “Người là Tăng gia nhị tiểu thư?” Giọng nói của hân chớ chút kỳ quái, nghe qua tưởng như hân đang hỏi thăm về em gái hân vậy.

Ta không kiên nhẫn khoát tay chặn lại: “Đúng vậy đúng vậy! Này ! Ta nói người có phải là nên nói lời xin lỗi hay không hả?”

Hân lung tung nói câu thực xin lỗi, lại hỏi ta: “Người có quen Tăng Nhan không?”

Ta “Phốc” một tiếng bật cười: “Vậy người có biết thượng thư không?”

Hân cười hì hì: “Người giả trai chuồn ra ngoài chơi như vậy, không sợ ca người biết sẽ phạt người quỳ trước bài vị tổ tiên sao?”

Ta trừng mắt nhìn hân: “Vậy người ở bên đường phun hạt dưa dính đầy nước miếng lung tung thì sao, không sợ cha người biết sẽ phạt người quét đường cái hay sao?”

Hân lại quay đầu hướng cửa sổ nhìn nhìn, giống như có ai đang nói gì đó với hân; sau đó quay lại, đối với ta ngoắc ngoắc tay, “Người lên đây!”

Ta cũng đối với hân ngoắc ngoắc tay, “Người xuống đây!”

Hân hướng ta nháy mắt mấy cái: “Ca người bảo người đi lên!”

Ta hướng hân vỗ vỗ ngực: “Tỷ người bảo người xuống dưới!”

Bỗng nhiên mí mắt có điểm giựt giựt...

Hân vừa mới nói cái gì?

Ca người bảo người đi lên? ? ?

Ca người ! ! !

Xoa xoa ánh mắt, ta ngẩng đầu cẩn thận nhìn lên.

Thêm một cái đầu đang từ từ ló ra khỏi cửa sổ...

Sau khi thấy rõ cái đầu kia là của ai, cây quạt trong tay ta “Bịch” một tiếng rơi trên mặt đất...

Người kia đứng ở lầu hai, đối với ta ngoắc ngoắc ngón tay, “Đi lên.”

Ta cảm thấy có từng trận âm phong, đang từ bên người thổi qua...

9. Chương 9

Ta mang theo Thúy nhi từng bước từng bước thật chậm đi lên trên lầu. Khi đến giữa cầu thang, ta nhìn không được quay đầu lại hỏi Thúy nhi ở phía sau: “Hay là, chúng ta bỏ chạy đi?”

Thúy nhi giúp đỡ đẩy cái mông của ta lên trước: “Đừng có nghĩ lung tung! Tiểu thư ta van cầu cô, cô không muốn ở lại Tăng gia lẫn lộn nhưng ta còn muốn tiếp tục lĩnh bổng lộc của Tăng gia!”

Ta kinh ngạc: “Nha đầu lừa đảo, người cũng quá không biết lớn nhỏ đi?”

Thúy nhi vẫn tiếp tục thúc đẩy ta: “Dù sao phát bạc cho ta cũng đâu phải là cô, là đại thiếu gia!”

Ta... Có điểm muốn khóc!

Ta hỏi Thúy nhi: “Ồ quê nhà người có muội muội sao?”

Thúy nhi có chút không rõ cho nên ngây thơ đáp: “Có một, làm sao vậy?”

Ta nói: “Không có việc gì, thay ta ân cần thăm hỏi nàng!”

Đến trên lầu, ta đi thật chậm về phía cánh cửa.

Tăng Nhan ngồi ở trước bàn, mí mắt không nâng, vẫn cúi đầu nhìn ly rượu trong tay, đưa lên miệng thỉnh thoảng uống, nhìn thế nào cũng là bộ dáng làm ra vẻ đài các.

Thúy nhi ở phía sau ta nổi lên bản tính háo sắc: “Oa! Đại thiếu gia vừa tôn quý lại mang vẻ ưu buồn như vậy thật đúng là đẹp trai ngây người nha!”

Ta dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống lầu.

Nha đầu kia điên rồi!

Tăng Nhan giả bộ thâm trầm này giờ không nói gì, nhị công tử của thượng thư gia đã lên tiếng trước.

“Nhị muội, đứng ở đó làm gì chứ? Mau tới đây ngồi xuống!”

Ta lườm hắn một cái: “Không có gia giáo!”

Hắn bị ta làm cho ghen hờn có chút không hiểu hỏi: “Không phải ta đã xin lỗi người rồi sao, nhị muội?”

Ta nói: “Ta nói không phải là chuyện quảng võ hạt dưa.”

Hắn hỏi: “Ồ, vậy người nói xem là cái gì?”

Ta nhún mày, chuyển đề tài hỏi hắn: “Nhị công tử, người nói xem, nếu cô nương còn chưa lấy chồng đã bị một tên nam nhân oang oang gọi thẳng khuê danh, vậy nam nhân kia có phải thực không có gia giáo hay không?”

Nhị công tử cười đến cực kỳ sáng lạng: “Đâu chỉ không có gia giáo? Mà còn là đồ lưu manh!”

Ta vội vàng lên tiếng phụ họa: “Đúng! Đúng! Chính là đồ lưu manh! Đúng rồi, còn chưa có thỉnh giáo nhị công tử tôn tính đại danh?”

Nhị công tử cười như hoa nở: “Tại hạ Liễu Hành! Nhị Muội có thể gọi ta là Liễu ca ca hoặc Hành ca ca!”

Ta nhìn thấy bàn tay đang cầm ly rượu của Tăng Nhan run lên...

Liễu Hành hỏi ta: “Vậy còn nhị muội?”

Ta chĩa chĩa Tăng Nhan: “Người hỏi ca của ta đi!”

Liễu Hành quay đầu nhìn về phía Tăng Nhan, Tăng Nhan nâng lên mí mắt, ngăm ngăm ta, sau đó hạ mí xuống, đối thành ta run run.

Hắn miễn cưỡng trả lời Liễu Hành: “Muội muội của ta, khuê danh là Nhị Muội.”

Liễu Hành hai má run lên: “Thật sự gọi là Nhị Muội sao?”

Ta nhìn hắn, đắc ý cười: “Đúng vậy, lưu, manh!”

10. Chương 10

Ta đang cười đến đắc ý, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói lạnh băng băng của Tăng Nhan vang lên.

“Lại đây.”

Ta nhin không được cả người lại run lên, sự kiêu ngạo vừa mới rồi bay mất không còn một mảnh, chậm rãi đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống.

Liễu Hành thích thú nhìn chúng ta.

Tăng Nhan một bên thông thả tự mình châm rượu, một bên không mặn không nhạt nói với ta: “Muốn ăn cái gì thì cố mà ăn nhiều một chút. Ngày mai, ngũ nương đi miếu làm lễ tạ thần.”

Ta: “...”

Hắn đe dọa ta! Hắn đe dọa ta! Hắn tuyệt đối là đang đe dọa ta! !

Liễu Hành kia vốn không biết rõ chân tướng ở bên trong cho nên đầu đất ở bên cạnh chắc chắn lắc đầu cảm thán: “Ca của người đối với người thật tốt! Người giả trai trốn ra ngoài chơi hắn cũng chẳng la mắng gì người!”

Ta cố gắng nuốt xuống ngụm máu đang dâng tới cổ họng...

Vật lộn một lúc, ta bèn mặc kệ hắn, hỏi Tăng Nhan: “Ta có thể gọi chút thức ăn sao?”

Tăng Nhan nhướng mắt nói, “Tùy tiện.”

Ta gọi tiểu nhị đến, kêu thật nhiều đồ ăn ngon.

Lúc đang miệt mài ăn uống thì ta nghe thấy Liễu Hành không ngừng phát ra âm thanh nghi ngờ.

“Ô? Đùi gà đâu? Vừa mới cúi đầu xuống quay lên liền không thấy nó đâu hết? Muội Muội, người thật sự là tay chân lạnh lẽ!”

“Í? Chân vịt đâu? Ta chỉ mới cúi xuống ăn một miếng cơm thôi mà đã bị Muội Muội người gấp đi rồi sao?”

“A? Bánh rán đâu? Mới mở ra thôi mà đâu mất tiêu rồi? Không phải lại là Muội Muội người chứ, ta đâu có nhìn thấy người ăn? Chẳng lẽ người không thèm nhai liền nuốt xuống sao? !”

Liễu Hành người muội, ăn cơm không nói lời nào người sẽ chết có phải hay không! !

Ta cắn chặt răng làm như không thấy họ Liễu đang om sòm.

Bên tai truyền đến tiếng Tăng Nhan hừ lạnh một tiếng, ta chậm rãi ngẩng đầu nhìn trộm hắn, không ngờ hắn cũng đang ngạo nghễ nhìn ta, ánh mắt lạnh tanh, làm ta cũng lạnh đến run run...

Hắn bỗng nhiên mỉm cười: “Từ từ ăn, ăn nhiều một chút, không đủ, lại gọi!”

Ta thoáng chốc làm rớt đôi đũa trong tay.

Tăng Nhan người muội a! Ăn một bữa cơm mà thôi, cũng không cần dọa người ta như vậy chứ! !

11. Chương 11

Trở lại trong phủ, ta rút vai muốn âm thầm chuồn về phòng mình, lại bị Tăng Nhan gọi đuổi theo.

“Trí nhớ thực kém, đi bên này.” Hắn lạnh nhạt nói.

Ta giãy dụa: “Mẹ ta ngày mai mới đi mà!”

Hắn mang theo ta trở về phòng hắn, “Ta cũng chưa có nói bây giờ bắt người nhìn ta ăn cái gì, chỉ là ——”
hắn híp mắt liếc ta, “Nếu đã về nhà thì mau chóng đem mấy thứ đó bỏ ra đi, đeo mãi trên người mệt lắm.”

Ta nhin không được run lên, cười gượng: “Thứ gì cơ? Người đang nói gì vậy? Ha ha ha ha...”

Hắn buông ta ra, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, tự rót cho mình ly trà, chậm rãi uống, không chút để ý nói: “Tăng Ly, là người muốn tự mình lấy ra, hay là muốn ta giúp người lấy ra?”

Mặt ta đỏ lên: “Tăng Nhan khốn kiếp! Nam nữ thụ thụ bất thân nha!”

Tăng Nhan nhướn mắt hừ một cái: “Người không phải nói, người là muội muội của ta sao? Giữa ca ca cùng muội muội không cần so đo nhiều như vậy!”

Ta có chút tức giận: “Xí! Ta đâu phải là muội của người! Người dám lục soát người ta, ta sẽ nói người sàm sỡ!”

Hắn buông ly trà, hướng ta đi tới.

Ta hoảng hoảng hốt, vội vàng lui về phía sau, “Người muốn làm gì?”

Hắn chớp chớp mắt: “Mấy ngày trước có một vị cao nhân vừa lấp giúp một tấm tường gỗ cách âm, vừa vận chúng ta thử xem hiệu quả cách âm như thế nào!”

Ta nhắc chân muốn chạy: “Người đừng lại đây!”

Tăng Nhan vén tay áo lên, “Vậy người tự mình động thủ.”

Ta cố nén đau đớn trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi từ trong tay áo bên trái... Lấy ra một cái đùi gà...

“Tiếp tục.” Tăng Nhan rất thanh thoi ngồi xuống uống trà.

Ta khẽ cắn môi, bắt tay vói vào trong tay áo bên phải... Lấy ra chân vịt...

“Đừng ngừng.” Tăng Nhan thực đáng đánh đòn ra lệnh cho ta.

Ta kiên trì trả lời hắn: “Hết rồi!”

Tăng Nhan không thèm chớp mắt: “Còn.”

Ta: “Thật sự hết rồi!”

Tăng Nhan: “Còn nữa.”

Ta: “Thật sự thật sự là không còn nữa!”

Tăng Nhan: “Được rồi, ta tự mình động thủ.”

Ta chỉ còn nước run run từ bên hông lấy ra mấy cái bánh rán...

Tăng Nhan nhìn ta: “Tại sao lại ngừng lại?”

Ta hỗn hển: “Lần này thật sự là không không không còn!”

Tăng Nhan nhìn nhìn ngực của ta, lắc đầu.

“Tăng Ly, đừng có dùng mảnh khoe với ta.”

Ta mặt đỏ tai nóng, hận không thể đi qua đánh hắn: “Ta dùng mảnh khoe gì chứ? !”

Tăng Nhan khụ một tiếng, tiếng ho hình như có chút hơi cổ sức, lỗ tai đều đỏ lên: “Khụ... Đừng tưởng rằng, giấu ở chỗ kia, ta sẽ không làm được gì người.”

Ta cúi đầu cũng nhìn nhìn ngực mình...

Hắn không phải là nghĩ chỗ này của ta cũng dấu đồ ăn chứ? ! Đại ca, đầu óc của người cũng xấu xa quá đi!
! ! Không thể chỉ vì chỗ này hơi to một chút mà nghĩ nó bị độn lên chứ! Nơi này làm sao dấu đồ ăn được hả? Phồng lên thì làm sao mà giấu! Nơi này rõ ràng chỉ có thể dùng để dấu ngân phiếu là tốt nhất thôi! ! !

Lòng ta cứng lại: “Không có, vốn là không có! Tùy người tin hay không!”

Tằng Nhan buông ly trà, đứng dậy đi đến trước mặt ta, dừng lại, giơ tay về phía ta...
Ta nhắm mắt lại, dùng sức ưỡn ngực về phía trước!
Ta không tin người thực sự dám chụp! ! !
Kết quả đợi một lúc cũng không thấy được móng vuốt của hắn...
Chầm chậm mở mắt ra... Nhìn thấy một cái bàn tay cách ngực nửa tấc; lại chậm rãi ngừng đầu...
Ta nhin không được hết lên: “Tằng Nhan, người chảy máu mũi kìa!”

12. Chương 12

Bị Tằng Nhan tra tấn ba ngày, ta cuối cùng cũng được trả tự do.
Trước kia bình thường là năm ngày, lần này không biết vì sao, thân thể Tằng Nhan trở nên rất yếu ớt, động một chút liền chảy máu mũi, mấy lần trước còn đỡ, chảy một chút liền ngừng, chỉ có lần cuối cùng lúc ta chịu không nổi cười trên người hắn giật giật vạt áo kịch liệt xin cơm, máu mũi của hắn thật sự là y như vòi nước, điên cuồng phun không ngừng.
Ta nhìn thấy chướng mắt, thuận tay giúp hắn lau một phen, sau đó tiếp tục lay động hắn, kết quả hắn lại đẩy ta ra, chỉ ra ngoài cửa đau khổ nói: “Đi ra ngoài!”
Bụng ta lập tức mở cờ vui mừng chạy mất.
Hai ngày sau mẹ ta đi dâng hương trở về, gọi ta đến phòng, ánh mắt lấp lánh, hỏi ta: “Nghe nói... Tằng Nhan sau khi cùng con ở chung phòng liền chảy máu mũi?”
Ta vừa cắn quả táo vừa gật gật đầu: “Đúng ạ, có thể cái mũi của hắn đến tuổi chảy nước cũng nên!”
Chén trà trong tay mẹ ta rớt xuống đất kêu “cạch” một tiếng.
“Ly, Ly nhi! Nữ hài tử không được nói lung tung!” Giọng mẹ ta có chút run run.
Ta rầu rĩ than một tiếng: “Biết rồi!”
Chuyện buồn cười như thế sao mẹ lại xem nó như mãnh thú đại hồng thủy thể không biết? Ước gì tìm được một người hiểu lòng ta a...
Mẹ lấy lại bình tĩnh, hỏi ta: “Tằng Nhan hắn... Hắn có chạm qua... thân thể của con không?”
Ta thành thật trả lời nàng: “Vừa muốn chạm vào, liền chảy máu mũi, không chạm vào được!”
Sắc mặt mẹ bỗng dưng trở nên tái nhợt, quả thực là hoa dung thất sắc.
Nàng chụp lấy Thúy nhi, căn dặn nàng: “Đi gọi đại thiếu gia lại đây một chuyến!” Lại đem ta đẩy ra ngoài cửa, “Trở về phòng mình đi, không gọi người, người không được đến biết chưa!”
Ta không hiểu gì hết đã bị mẹ đuổi ra ngoài: “Mẹ, con...”
Sắc mặt mẹ bỗng dưng trở nên nghiêm khắc: “Đi về!”
... Được rồi, thật ra ta chỉ muốn nói, mẹ, mẹ cho con thêm vài trái táo nữa đem đi được không mà thôi...

13. Chương 13

Không biết ngày đó mẹ ta cùng Tăng Nhan lén lút nói cái gì, làm cho mấy ngày gần đây Tăng Nhan không còn đặc biệt “quan tâm” đến ta nữa. Ta vui mừng được tự do, lúc nào cũng cầu cho hắn ra phủ làm việc để có thể lại chuồn đi chơi.

Nhưng mà hết đợi lại chờ, hắn giống như mọc rễ trong nhà, trong phòng ra ra vào vào đủ loại người, thần thần bí bí, không biết đang âm mưu cái gì.

Tự đứng lại trở nên yêu nhà mình như vậy, thật đáng ghét!

Quá buồn chán, ta chạy đi tìm Tăng Nhị Muội giải buồn.

Kết quả nàng hình như cũng trở thành người khác.

Lúc ta vào phòng nàng, đại nương may đồ đang giúp nàng đo áo. Ta thấy mà thèm, liền tiến lên hỏi: “Nhị Muội, người muốn may quần áo mới sao? May cho ta một bộ với!”

Tăng Nhị Muội không chút biểu tình liếc ta một cái: “Gấp cái gì? Sau này người sẽ có cơ hội!”

Ta bĩu môi.

Thực keo kiệt, may thêm một bộ giống nhau cũng không được.

Đại nương may quần áo ở bên cạnh che miệng cười: “Tam tiểu thư đây là sốt ruột lập gia đình!”

Ta kinh ngạc: “Ta không có nôn lập gia đình!”

Tăng Nhị Muội xuy một tiếng, đại nương tiếp tục cười thâm ý: “Tam tiểu thư đừng ngượng ngùng, nữ hài tử đều rất thích giá y mới! Cô cũng cao bằng nhị tiểu thư, sẵn tiện để tiểu nhân giúp cô lấy số đo!”

Ta phản ứng một chút, rốt cục hiểu được: “Giá y? Tăng Nhị Muội, người đang may giá y? Người sắp lập gia đình sao?”

Tăng Nhị Muội hừ lạnh một tiếng.

Ta rất ngạc nhiên, nhéo nàng hỏi: “Là ai là ai? Người cùng ai thành thân vậy?”

Tăng Nhị Muội lạnh nhạt liếc mắt nhìn ta, không thèm quan tâm ta.

Đại nương ở bên cạnh rất nhiệt tình giải thích cho ta: “Là thượng thư phủ nhị công tử!”

Liều Hành? Thì ra là hắn!

Ta cảm khái: “Nhị Muội, chúc phúc người, rốt cục có người muốn cưới người!”

Tăng Nhị Muội dùng sức tròng ta một cái, “Cái gì là rốt cục có người muốn cưới ta?”

Ta cười tủm tỉm nhìn nàng: “Thì là rốt cục cũng có người chịu tới cầu hôn đó thôi!”

Tăng Nhị Muội nheo mắt, hướng ta âm âm cười: “Ít nhất, ta còn có người đến cầu hôn; Tăng Ly, còn người thì sao?”

Ta: “...”

Hình như từ đó tới giờ cũng rất lâu nha, một người cũng không có...

Ta cắn chặt răng, cười nói: “Ta còn nhỏ!”

Tăng Nhị Muội nói: “Chúng ta bằng tuổi nhau.”

Ta nói: “Ta không gấp gáp.”

Tăng Nhị Muội nói: “Người sắp gả hết được rồi.”

Ta nói: “Ta đang chờ tình yêu đích thực, kiểu như nhất kiến chung tình vậy.”

Tằng Nhị Muội nói: “Thật ngại phải làm người ghen tị a, người mà ta muốn gả kia, vừa vặn là đối với ta nhất kiến chung tình!”

Ta ngây người.

Tằng Nhị Muội khi nào thì trở nên khoe khoang như vậy?

Nàng nói Liễu Hành đối với nàng là nhất kiến chung tình?

Ta hỏi nàng: “Người gặp Liễu Hành rồi sao?”

Tằng Nhị Muội đáp: “Không có.”

Ta nói: “Vậy cái gì gọi là nhất kiến chung tình hả?”

Tằng Nhị Muội đáp: “Xem bức họa không được sao.” Cuối cùng nàng miết ta, thực khinh thường nói, “Ngực lớn chậm hiểu, ngốc! Cũng giống ca ta...” Nàng nói đến một nửa đột nhiên ngừng, khiến cho trong lòng ta ngứa ngái khó chịu.

“Ca người làm sao?” Ta lay nàng, “Ca người làm cái gì, người mau nói cho hết a!”

Nàng bị ta lắc đến tóc mai tán loạn, hết chịu nổi bèn đẩy tay của ta ra, không kiên nhẫn hét: “Ta không giống như ca ta nuông chiều người! Nếu ta làm chủ nhà này, người sớm đã chết không biết bao nhiêu lần!”

Một ngụm máu tươi trào lên bị ta cố gắng đè nuốt xuống...

Ta chỉ vào Tăng Nhị Muội kêu lên: “Tăng Nhị Muội, người điên rồi! Ca của người hận không thể tra tấn chết ta thì có!”

Tằng Nhị Muội nắm ngón tay của ta bẻ một cái, ta đau muốn chảy nước mắt, “Hắn tra tấn người? Coi như hết, không phải người tra tấn hắn cũng là hắn tự tra tấn chính mình, mỗi ngày nhìn bức họa chảy máu mũi, đúng là bị bệnh!”

Ta thổi thổi ngón tay, lăm bầm, bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, nghĩ đến một vấn đề vô cùng nghiêm trọng!

Trời ạ, người mà hắn thật sự thích, không phải là ta chứ! ! !

14. Chương 14

Ta chạy đến chỗ Tăng Nhan, không thèm gõ cửa liền trực tiếp vào phòng.

Tăng Nhan đang ngồi ở trước bàn đọc sách, một tay ôm cái mũi đang cúi đầu nhìn cái gì đó. Nghe được tiếng động liền ngẩng đầu, nhìn thấy là ta, lập tức liền đứng lên lấy một quyển sách trên giá ở phía sau hắn xuống, đặt ở trên bàn.

Ta nhin không được cười nhạo hắn: “Biết là người thích đọc sách, nhưng cũng không cần đến nỗi vậy chứ!”

Hắn nhìn ta hừ một tiếng: “Đồ ngốc.”

Ta vừa nghe liền không vui, “Người nói như vậy ta sẽ cầu cho người vĩnh viễn đều chảy máu mũi!”

Tăng Nhan liếc ta, tỏ ra khinh thường.

Tức chết ta!

Ta tiến lên, nắm vạt áo trước của hắn lắc mạnh: “Tăng Nhan ta hỏi người, người mà Liễu Hành nhất kiến chung tình thật sự là ta đúng không? Người mà hắn muốn cầu hôn vốn là ta, đúng không?”

Tăng Nhan cúi đầu nhìn ta, từ trong bàn tay đang che cái mũi của hắn, có chất lỏng màu đỏ từ từ chạy ra...

Hắn đúng là nhiều máu thật nha...

“Hắn cầu hôn là Tăng Nhị Muội.”

Ta nói: “Nhưng mà hắn cho rằng ta mới là Tăng Nhị Muội!”

Tăng Nhan từ trong áo lấy ra một chiếc khăn, lau sạch máu mũi, lạnh nhạt nói: “Người là Tân Ly.”

Ta: “...”

Hắn nói cái gì? Tân? ? ? Là làm sao a...

Ta hỏi: “Cái gì Tân Ly?”

Hắn nói: “Cha ruột người họ Tân.”

Ta giật mình: “Cha ruột ta không phải sớm đã chết rồi sao?”

Tăng Nhan hừ một tiếng: “Hắn còn sống, ta đã phái người đi tìm hắn.”

Ta phản ứng chậm một chút.

Trách không được gần đây trong phòng hắn luôn có bộ khoái thám tử linh tinh gì đó ra vào, thì ra... Hắn là đang giúp ta tìm cha.

“Đây là... Chuyện khi nào?” Ta lúng ta lúng túng hỏi.

Kỳ quái, trong lòng có chút khó chịu.

“Mới đây.” Hắn đáp nhẹ nhàng.

Ta hít vào một hơi, hỏi hắn: “Người... tính làm sao?”

Hắn liếc ta một cái, “Cho người nhận tổ quy tông.”

Tức là đuổi ta đi?

Ta nói: “Mẹ ta không nỡ rời xa ta!”

Hắn không chút nghi ngờ: “Không, mẹ người đã đồng ý cho người nhận tổ quy tông rồi. Ta sẽ ở bên ngoài đặt mua một khu nhà cho người cùng cha người ở, cũng gần nơi này, không có gì lưu luyến hết.”

Ta có chút khó chịu.

“Tăng Nhan, ta sẽ bỏ qua chuyện người để Tăng Nhị Muội thay ta lấy chồng, ta đói bụng, ta muốn đi ăn gì đó!” Nói xong ta xoay người muốn đi.

Tăng Nhan kéo ta lại.

“Tân Ly, người tránh được nhất thời, không tránh được cả đời, người sớm muộn gì cũng phải trở về bên cạnh cha người.”

Ta thật sự rất khó chịu. Hắn quả thật rất ghét nhìn thấy ta!

Ta ngẩng đầu nhìn vào mắt Tăng Nhan, cái mũi ê ẩm hỏi hắn: “Tăng Nhan, người chán ghét ta đến vậy sao? Từ nhỏ đến lớn cũng không chịu cho ta gọi người là ca ca, ta chuồn ra đi chơi một chút liền cố gắng bỏ đói ta, khó khăn lắm mới có người trong sạch đến cầu thân, người cũng không muốn cho ta gả, chỉ cho muội muội ruột của mình gả; được rồi, ta đợi thêm một thời gian nữa cũng chẳng sao; nhưng mà tại sao người cứ muốn đuổi ta đi? Tăng Nhan, người chán ghét ta đến như vậy sao?”

Tăng Nhan cúi đầu nhìn ta, nhú mồm.

“Tân Ly...” Hắn chỉ kêu tên ta một cái liền dừng lại.

Sau đó, ta nhìn thấy máu mũi của hắn mãnh liệt chảy ra...

Chùi chùi nước mắt, ta kỳ quái vô cùng.

Tại sao bây giờ cứ nhìn thấy ta là hắn liền chảy máu mũi?

15. Chương 15

Tăng Nhị Muội xuất giá.

Nghe nói đêm động phòng hoa chúc rất tưng bừng náo nhiệt, tân lang hết hồn té xỉu, bị Tăng Nhị Muội tạt một chậu nước lạnh gọi dậy. Sau khi tỉnh dậy, chú rể liền phải lòng tân nương.

Thúy nhi kể với ta: “Nhị cô gia rất đáng yêu nha!”

Ta gật đầu đồng ý, hỏi nàng: “Nhị Muội lại mặt (vợ chồng về nhà bố mẹ vợ sau ngày cưới) chúng ta nên tặng cái gì mới tốt đây?”

Thúy nhi nói: “Nên tặng thứ gì mà nhị cô gia thích.”

Ta ngẫm nghĩ một lúc, căn dặn Thúy nhi: “Đi mua hai bao tải hạt dưa về đây.”

Mấy ngày nay ta trở nên ngoan ngoãn nghe lời nhất từ trước tới giờ, đương nhiên là vì không muốn Tăng Nhan đuổi ta ra khỏi Tăng gia.

Thế nhưng nguyện vọng của ta chưa chắc gì có thể thực hiện, bởi vì việc hắt hủi cha cho ta không những không ngừng lại, mà ngược lại sau khi cho ta biết rõ sự tình, hắt hủi càng thêm chuyện đó tiến hành phô trương hơn nữa.

Hiện tại chỉ sợ tất cả mọi người trong thành đều biết, ta vốn không phải là con gái ruột của Tăng gia, ta bất quá chỉ là một đứa được gởi nuôi, lập tức sẽ bị đuổi ra khỏi nhà...

Lại đến ngày mười lăm tháng tám, mọi người lại cùng nhau ngồi trong đình ngắm trăng.

Tăng Nhan đến ngồi bên cạnh ta, nói với ta: “Tìm được cha người rồi.”

Ta khịt khịt cái mũi, cầm lấy bầu rượu, tự rót cho mình một chén uống cạn.

“Ồ.”

“Sau khi hết lễ, người có thể về nhà với cha người.”

Ta lại tự rót cho mình thêm một ly rượu, lại uống cạn.

“Ồ.”

“Người có thể thường xuyên trở về thăm nhà.”

Lại rót rượu, lại uống cạn.

“Ồ.”

“Không cần buồn, đây là chuyện tốt.”

Rót rượu, uống tiếp.

“Ồ.”

Buông ly rượu, ngẩng đầu lên, ta choáng đầu hoa mắt hỏi Tăng Nhan: “Ta phải đi, người hài lòng không?”

Trong mơ hồ, hình như ta thấy hắt hủi mày lại.

Ta lau mặt, hỏi hắt: “Ta phải đi, người vui vẻ lắm đúng không? Tăng Nhan, vì sao người lại chán ghét ta đến như vậy chứ? Ta chỉ hơi bướng bỉnh một chút, lười một chút, thỉnh thoảng nói xấu người người một chút, nhưng mà ta không trộm không cướp cũng không có làm chuyện xấu, vì cớ gì người vẫn luôn chán ghét ta như vậy? Còn nhất định phải đuổi ta đi!”

Thật đáng ghét, nước trên mặt tại sao lau hoài vẫn không hết, thật đáng ghét.

Tăng Nhan bỗng nhiên cầm lấy cổ tay của ta...

Hắn giơ tay nhẹ lau nước mắt trên mặt ta, “Người cảm thấy ta chán ghét người sao?” Kỳ lạ, giọng nói của của hắn hình như không còn lạnh lùng nữa; mà bỗng nhiên có vẻ rất ôn nhu...

“Người cảm thấy ta chán ghét người sao? Người vẫn luôn cảm thấy như vậy sao?” Hắn dịu dàng hỏi ta.

Trong đầu ta kêu ong ong, như rơi vào đám sương mù, ta nhìn hắn gật gật đầu: “Đúng vậy... Chẳng lẽ không phải người vẫn luôn chán ghét ta sao? ...”

Hình như ta nghe hắn thở dài, nói hai chữ, khẩu hình rất giống từ “Ngu ngốc” .

Đầu thật nặng, ta kiên trì không được, nhắm hai mắt lại.

Bởi vì ta ngốc, cho nên chán ghét ta sao?

16. Chương 16

Ta rốt cục bị vị cha ruột không hề có ấn tượng gì đem đi.

Ngày ta bị cha ta đến đón, phải nói là thật sự rất thê thảm.

Mẹ ta rất không muốn gặp lại cha ruột ta lần nào nữa, vậy mà nàng lại rất bằng lòng để hắn mang ta đi.

Thật sự là kỳ quái, ta như thế nào cũng không hiểu, nàng vậy mà đồng ý để ta rời đi.

Mà vị cha ruột kia của ta, ta nhìn thấy rất rõ ràng, lúc gặp mặt ta, trên mặt hắn không hề có chút gì vui mừng, chỉ tràn ngập nơm nớp lo sợ, nhìn ra được hắn cũng không có tình nguyện nhận lãnh ta, chẳng qua là vì kinh sợ uy quyền của Tăng Nhan Tăng đại thiếu gia, cho nên không thể không đem ta đi.

Trong lòng thật buồn, Tăng Nhan người muội, vì sao cho ta ở nhờ thêm một thời gian nữa lại không được chứ? Người nhện hai năm nữa chờ ta gả cho người khác, trước mắt không phải là bình yên sao, làm sao phải đuổi ta đi chứ!

Ta cố nín khóc suốt dọc đường về nhà mới.

Nếu không có Thúy nhi đi cùng ta, ta quả thực cảm thấy mình thê lương đến sống không nổi nữa.

Kể huynh vô cớ đuổi ta, mẹ ruột không ngăn cản, cha ruột không thích ta, ta cảm thấy mình thật dư thừa!

Đến nhà mới, ta nằm ở trên giường, nhất thời nhện không được oa oa khóc lớn lên.

Thúy nhi ngồi ở bên cạnh giúp ta đưa khăn lau nước mắt, an ủi nói: “Tiểu thư, người đừng khóc, thiếu gia đây đều là vì tốt cho người!”

Ta liên tục lắc đầu, không thềm để ý tới nàng.

Còn vì Tăng Nhan nói tốt, thật sự là buồn cười!

Thúy nhi thở dài, bất đắc dĩ phải tiếp tục: “Tiểu thư, tại sao cô lại thiếu đầu óc như vậy chứ? Cô nói xem, có người nào được nhận làm con thừa tự mà giống như tiểu thư có thể vô pháp vô thiên như vậy không? Nếu nói là lão gia thương cô, cũng có thể là thật, nhưng mà mỗi ngày cô đều gây rối, cho dù lão gia có thương cô bao nhiêu đi nữa cũng chịu không nổi nha! Cô giấu lại từ nhỏ cô gây biết bao nhiêu chuyện, nếu không có người thay cô gánh cô có thể tiêu điều tự tại vô ưu vô lự ngốc nghếch sống đến tận bây giờ sao?”

Ta lau mặt, từ trên giường ngồi dậy, “... Có người gánh thay ta?”

Thúy nhi trừng mắt, “Đúng vậy! Nếu không nhờ có đại thiếu gia, cô không biết đã bị đánh bao nhiêu lần đâu!”

Nàng hừ một tiếng, tiếp tục nói: “Tất cả mọi người đều biết lý do tại sao, chỉ có mình cô con mắt mọc trên mặt của người khác cho nên cái gì cũng không thấy được thôi!”

Ta không vui hỏi: “Ta làm sao cái gì cũng không biết chứ?”

Thúy nhi tức giận: “Cô thì biết cái gì chứ? Cô có biết đại thiếu gia đối với cô có bao nhiêu tốt không? Cô có biết hần chịu đựng cô biết bao nhiêu không? Cô có biết nhị tiểu thư có bao nhiêu hâm mộ ghen tị cô sao?”

Ta ngẩn người kinh ngạc...

Chẳng lẽ hần yêu thương ta đến vậy sao? !

Nhưng mà, nếu hần quan tâm ta như vậy, tại sao còn đuổi ta đi! ! !

17. Chương 17

Ta rất nhanh điều chỉnh tốt tâm trạng vui vẻ trở lại.

Thúy nhi nhìn ta khinh bỉ: “Đúng là đồ chủ vô tâm không phế (ý chỉ những người vô tư không biết lo lắng gì)!”

Cha ruột của ta từ đầu đến cuối vẫn rất kỳ lạ, ta muốn cùng hần nói lại quan hệ cha con, hần lại trốn tránh ta giống nhìn thấy quỷ.

Bất quá sáng nay hần đột nhiên chủ động tới tìm ta.

Vừa ăn xong điểm tâm, hần run cầm cập chạy đến nói với ta: “Có, có người đến cầu hôn!”

Ta thuận miệng hỏi: “Là ai vậy?”

Hần tiếp tục run rẩy: “Thủ, thủ phủ Tăng gia đại thiếu gia!”

Chén trà trong tay ta “xoảng” một tiếng rơi xuống đất...

Tăng Nhan mang đến rất nhiều rất nhiều thứ, trong nhà cơ hồ không còn chỗ chứa.

Có điều ta vẫn còn giận hần cho nên ngồi đưa lưng về phía hần, không nhìn cũng không thèm để ý đến hần.

Hần khụ một tiếng, gọi ta: “Tăng Ly.”

Ta hừ hừ: “Không dám, ta kham không nổi! Ta gọi là Tân Ly!”

Hần rầu rĩ gọi lại: “Tân Ly.”

Ta gay gắt hỏi: “Sao? Có việc gì nói mau!”

Hần bước đến ngồi xuống trước mặt ta, ta quay sang chỗ khác, không muốn nhìn thấy hần. Hần giữ lấy bả vai ta, cường ngạnh xoay mặt ta lại đối diện với hần.

“Ly nhi!” Ta nhin không được cả người run lên, hần cứ nhiên gọi ta là Ly nhi? !

“Còn tức giận sao?” Hần cúi đầu nhìn vào mắt ta hỏi.

Ta hung dữ trừng mắt nhìn hần: “Vì sao lại vô cớ đuổi ta đi?”

Rốt cục cũng hỏi ra được nghi vấn trong lòng!

Hần nhú nhú mày, tỏ vẻ thực đau đầu, “Ngốc muốn chết!”

Hần còn dám mắng ta ngốc!

“Ly nhi, ngươi thật sự rất là ngốc!” Còn dám lại lặp lại lần nữa? !

Lý nào lại như thế!

Ta chấp tay, vừa muốn đẩy hần ra, bỗng nhiên... lại bị hần ôm vào trong lòng!

A a a a a a! Sao lại ôm ta! Sao lại ôm ta! Đây là có chuyện gì xảy ra vậy chứ? !

Ta giãy dụa muốn thoát khỏi cái ôm của hắn, hắn một tay ép chặt ta không cho ta động đậy, một tay giống như dùng để bịt cái mũi lại. Giọng nói của hắn nghe ồm ồm: “Ta không để người đi thì làm sao có thể cười người? Người muốn Tăng gia đại thiếu gia cười em gái của chính mình sao? Người muốn cho người trong thiên hạ nhìn vào cười nhạo chúng ta trái với luân thường sao?”

Ta không khỏi ngây ra...

Qua thật lâu thật lâu, ta rốt cục hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Thì ra thằng nhãi này hắn thích ta! ! !

Trách không được, trách không được chưa từng có người đến cầu hôn ta, trách không được khó khăn lắm mới có một Liễu Hành đến lại bị hắn dùng Tăng Nhị Muội chặn rớt, trách không được hắn luôn đối với ta chảy máu mũi!

Nhưng mà, không đúng nha...

Ta kiên quyết rời khỏi vòng tay hắn, chỉ vào mặt của hắn, nghiêm túc hỏi hắn: “VẬY, đây là tìm thấy cha ta; nếu tìm không được thì sao? Để tránh không bị người trong thiên hạ chê cười ca ca cười muội muội, có phải người sẽ không phải bao giờ cười ta?”

Tăng Nhan phì cười.

Hắn dám cười? !

Ta tức giận tránh khỏi hắn, hỏi hắn: “Người cười cái gì?”

Hắn ôm cái mũi, đáp: “Cười người ngốc.”

Ta vọt tới trước mặt hắn, ngắc đầu uy hiếp hắn: “Dám nói ta ngốc lần nữa ta sẽ khiến cho người chảy máu mà chết!” Ta vừa nói vừa hắc ngược lên...

Tăng Nhan dùng luôn cái tay còn lại bịt chặt mũi... Sau đó, ta nhìn thấy, có máu từ khe hở ngón tay hắn chảy ra...

Hắn không dám mở mắt, hừ lạnh: “Người cho là, người nọ thật sự là cha ruột của người?”

Ta ngạc nhiên giữ lấy mặt hắn, bức hắn nhìn ta.

“Người nói cái gì?” Ta tới gần sát mặt hắn, trừng mắt thật lớn hỏi.

Máu ở giữa ngón tay hắn càng chảy nhiều hơn, mặt cùng lỗ tai cũng trở nên đỏ bừng.

“Ta nói, ” hắn buông ra một tay, cầm lấy cằm của ta, “Người có thể gả cho ta, ngu ngốc!”

A ha! Thì ra, đó không phải là cha ruột ta, là vì hắn muốn cưới ta!

18. Chương 18

Không biết đêm động phòng hoa chúc của người khác như thế nào, chứ ta cùng Tăng Nhan chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: thảm thiết!

Bởi vì, hắn cũng đổ máu, mà ta cũng đổ máu...

Không biết người khác sau ngày thành thân thì như thế nào, ta cùng Tăng Nhan vẫn y như ngày xưa... Gà bay chó sủa!

Ta vẫn như cũ thích chuồn ra ngoài đi chơi, hắn vẫn như cũ sẽ trừng phạt ta. Bất quá hắn thay đổi cách thức sửa chữa ta, không bỏ đói bắt ta nhịn thêm nữa, mà là...

Mấy tháng sau, ta không bao giờ chạy ra ngoài đi chơi nữa.

Bởi vì, dưới sự sửa chữa của hắn, trong bụng ta có thêm một tiểu bảo bảo!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-thieu-gia-khong-o-nha>